

[Kurt Hansen]

valgpropaganda, så må man i hvert fald som mindstemål forlange, når I vil diske op med pilsnere og højt belagt smørrebrød, at I selv betaler. Det andet er da uanstændigt.

Ved I, hvad I gør? I giver lige præcis de borgerlige vind i sejlene, når det drejer sig om at fremsætte forslag som det foreliggende. De borgerliges ideer vinder jo større og større sympati i befolkningen, når pengene bliver brugt til at drikke pilsnere og spise mad for ved møder, hvor man kun skal høre socialdemokratiske valgtaler. (*Munterhed*). Ja, I kan grine ad det, I kan synes, det er morsomt, men faren ligger der og lurder hele tiden. Jo mere I propper i hovedet på folk af den slags for fagbevægelsens medlemmers penge, når de skal høre på de socialdemokratiske talere, jo større mulighed er der for, at et sådant forslag på et tidspunkt kommer til at gå igennem.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det var måske, fordi jeg stod et sted, hvor jeg normalt ikke har min plads, at hr. Kurt Hansen hele tiden så på mig, da han slyngede dette »I« ud. Jeg er godt klar over, at det var rettet mere til arbejdsministeren og til den socialdemokratiske gruppe.

Jeg er i øvrigt enig med hr. Kurt Hansen i disse betragtninger. Hr. Poul Schlüter talte for nylig om det socialdemokratiske imperium, og jeg er enig i – og ganske taknemlig for – at den slags giver vind i sejlene til os andre, der hverken har råd til den slags udskejelser eller har noget særligt ønske om dem.

Jeg vil godt for historieskrivningens skyld sige til hr. Kurt Hansen, at dette med at lave børn er jo i og for sig en ganske udmærket, naturlig og i visse tilfælde prisværdig indsats, men så let, som hr. Kurt Hansen bilder sig ind, er det nu ikke at lave børn. Det er ikke rigtigt, at der skete en ny fødsel, da A-pressen tog navneforandring til tillige at hedde – ikke den socialdemokratiske presse, men fagbevægelsens presse, for aktionærforholdene var de samme under det gamle navn, og ejerforholdet var derfor det samme.

Derfor ville min bemærkning om støtte til A-pressen i den ene eller anden form fra fagbevægelsen have været lige så relevant tidligere som under det nye navn. Støtten er na-

turlig og derfor umulig at forbyde. Man kan sige, det er en omklædning, der er sket, men barnet var det samme og forbliver det samme.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal da give hr. Kurt Hansen ret i, at man altid bliver godt bispist i fagbevægelsen, i al fald hvis man er gæst, og det kan vi da ikke have noget imod. At der så kan være andre foreninger på den anden side, hvor man også bliver det, det er en anden side af sagen.

Spørgsmålet er ikke, om medlemmer af fagforeninger har ret til at give penge til deres presse. Det står heller ikke i dette forslag. Forslaget drejer sig om, om man tør friheden. Det er det, man ikke tør, og det er det, dette forslag siger: ja men man vil ikke friheden. Man tør ikke lade folk selv bestemme, hvilken forening de vil være medlem af. Vil man have arbejde, så må man være medlem af en bestemt forening.

Her er det, vi siger: vel, det er øjensynlig ikke til at ændre i den øjeblikkelige situation, men når det nu er sådan, at man skal tvinges til at være medlem af en forening, som man i grunden ikke har lyst til at være medlem af, for at få det pågældende arbejde, så må det da være sådan, at man ikke igennem det tvungne medlemskab af en bestemt forening er forpligtet til at betale penge til et politisk parti, som man er imod eller i al fald ikke ønsker at støtte.

Det er horribelt, at bl. a. vore medlemmer – og vi har da nogle stykker trods alt – først skal betale deres fagforeningskontingent og derigennem betale til socialdemokratiet og bagefter af deres tilbageværende skillinger skal betale til os, for at vi kan få mulighed for at føre en nogenlunde propaganda for vores politik. Ja men det er da urimeligt. Det er at tvangsindlægge folk til noget, som ikke hører hjemme i et demokratisk samfund.

Jeg forstår ikke, at socialdemokratiet, når det fortsat har mulighed for dog at fastholde dem i en bestemt fagforening, også vil fastholde, at de skal betale til et bestemt politisk parti. Kan man dog ikke i socialdemokratiet give befolkningen så megen frihed, at folk selv kan bestemme, hvilket politisk parti de vil betale penge til?